

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 „ — „
Negyedévre . . . 2 „ 50 „
Egy hóra . . . — „ 85 „
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT. Mária-u. 1. sz.
a kir. itélőtábla épületével
szemben,
ahová az előfizetések és a lap
szétküldésére vonatkozó föl-
szólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
I. EMELET

ahová a lap szellemi részét
illető minden közlemény
intézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetésokat

a kiadóhivatal veszi föl

Közgyűlési tárgysorozat a városnál.

Pécs, 1896. július 20-án.

Sok haszontalan vitának, nem egy vitális érdekű városi ügy elodázásának, még több tárgy fölött kellő tárgyismeret nélkül vakon való döntésnek volt szülő oka városi törvényhatóságunknál általános gyakorlattá vált az a visszaélés, hogy a közgyűlési tárgysorozat közzétételére még a törvényben előírt minimális határidő sem lett betartva, a közgyűlési tárgyak előkészítése pedig legtöbbször csaknem az utolsó órákban történt a közgyűlés tartása előtt.

A törvény azt mondja, hogy városi törvényhatóságokban a közgyűlés határnapja s a felveendő tárgyak sorozata legalább 24 órával a közgyűlés előtt szabályszerűen kihirdetendő. A szabályszerű kihirdetés, a dolog természetéből folyólag, nem is értelmezhető másként, minthogy a közgyűlési tárgysorozat a közgyűlés összes tagjainak olyképp kézbesítették, hogy az a közgyűlés megtartása előtt legalább 24 órával kezükhöz jusson.

Pécs városánál azonban az vált rendszeres gyakorlattá, hogy a tárgysorozatot a közgyűlés előtti napon tákolják össze nagy hirtelen, a kézbesítőknek délután nyomják a markába, úgy hogy a legtöbb bizottsági

tag csak a közgyűlési napot megelőző estén kapja kézhez, sőt nem ritkán az is meggesik, hogy a közgyűlési meghívó és tárgysorozat kézbesítése még a közgyűlés napjának reggelén is javában folyik.

Ennek a viszás gyakorlatnak aztán az a következménye, hogy még az egyes tárgyak iránt érdeklődő bizottsági tagok is készületlenül, a tárgyalandó ügyek állásának, mibenlétének kellő ismerete nélkül jelennek meg a közgyűlési teremben s ez okból vagy egyszerűen hallgatnak, nehogy járatlanságukat elárulják, vagy ha felszólalnak, az ügyek minden csinját-binját ismerő tanácsbeliek, legfőképpen pedig a polgármester által letorkoltatnak; pedig ha a bizottsági tagok is úgy tanulmányozhatnák az ügyeket, bizony sokszor kimutathatnák a letorkoló okoskodások hamis voltát.

Hogy ezen a viszás állapoton az új önkormányzati szabályrendelet sem fog egy hajszálnyit sem változtatni, arról bizonyosak lehetünk, ha ezt a szabályrendeletet úgy fogadják el a közgyűlés, a mint annak tervezete nyomtatásban megjelent s a bizottsági tagok közt kiosztva lett.

Ez a szabályrendeleti tervezet ugyanis III. fejezetének 1. pontjában a tárgysorozatra nézve azt mondja, hogy „a közgyűlés elé tartozó tárgyaknak, ha ezek a törzsvagyon elidegenítését célozzák, a gyűlést megelőzőleg 8 nappal, különben pedig 24

órával előbb elkészítendő és kifüggesztés által is köztudomásra hozandó sorozata megtartandó.”

Nos ezt — a mint már fentebb kimutattuk — már a törvény is elrendeli s a gyakorlatban mégis az ellenkezőt tapasztaltuk. Sőt többet mondunk, a törvény ebben a tekintetben szigorubb intézkedést tartalmaz, mert a törvény azt mondja, hogy a tárgysorozat legalább 24 órával előbb szabályszerűen kihirdetendő, tehát az még korábban készítendő el, hogy a kihirdetés 24 órával előbb megtörténhessen; szabályrendeleti tervezetünk pedig csak az elkészítésre szab ilyen időközöt, a miből az következik, hogy a kihirdetés, a mely természetesen csak az elkészítés után történhetik, még 24 órával sem előzi meg a közgyűlést, vagyis ami eddig visszaélés volt, azt a szabályrendeleti tervezet törvényesíteni akarja.

Mit szóljunk aztán a köztudomásra hozatal tervezett módjához? „Kifüggesztés által is köztudomásra hozandó” — mondja a tervezet, arról azonban nem intézkedik, hogy milyen legyen a köztudomásra hozatalnak az az egyéb módja, a melyre a fenti mondat „is” szócskája enged következtetni, különösen pedig semmiféle intézkedést nem tartalmaz arra nézve, hogy a tárgysorozat a bizottsági tagoknak hogyan és mikor kézbesítették.

Pedig nézetünk szerint ennek szabá-

A „Pécsi Figyelő” tárcája.

Koszoru a fején.

— A „Pécsi Figyelő” eredeti tárcája. —
Írta: Bérczi S. Károly.

A galambosi majorban, az őszi búk köny táblákon túl zöldelő csalitosban verebesző cseléd fattyak egy alvó emberre akadtak.

Az ér partján, iszalaggal befutott rekettye harmatos aljában hason fekve hevert a kaszaka kapu kerülő naplopó.

A gyerekek valamelyest meghököltek az embertől, de az egyik, hogy virtusságával hetvenkedjék a többi előtt, lábujjhegyen egészen közelébe férközött az alvónak, akit szemügyre véve, hamarosan meg is ismert.

— Bolondok, minek ijedtetek úgy meg, — szól halkán a gyerekpajtások felé, — hiszen a Palkó, a kis-ostoros alszik itt?!

A cselédcsemetébe apránként vissza szállt a bátorság. Ők is odalappogtak egyenként a rekettye mellé. Csakugyan a Palkó feküdt ott és olyan mélyen aludt, hogy még a szuszogása se hallatszott.

A gyerekek tanakodva pislogattak egymásra. Főlkeltsék, ne keltsék? Elkézdtek ráncigálni a pruszlikját:

— Ébredjék kée Palkó bátyám! Dél után van már, majd keresni találja kendet

a béresgazda, vagy az ispán ur! Keljék már no, hallja-e!...

A Palkó nem mozdult. A gyerekek meg annál nagyobb igyekezettel ráncigálták, huzigálták, hol a kezét, hol a lábát. Egyikök meg a fejét is föltámasztotta és olyan furcsának találta a Palkó arcát. Kékes, zöldes volt az, a szája körül meg valami fehéres hab csucsorodott.

A gyerek megrémült:

— No a Palkó bátyánk alighanem meghalt. . . .

Aztán uccu neki, elfutott. A többi is megruccant és loholtak haza a majorba, azon versenyezvén: ki legyen az első, ki hirádsal lesz a Palkó felül?

A majorban meg már javában fütették az ostorosbérest. Hova lett, merre lett?

Mindenki tudta felőle, hogy soh'se volt se fehérszőrű, se kocsmafal támogató. Nyilván valami baj érte a legényt.

A gyerekek szava után maga az árendás is kiment a csalitosba. Vele ment egyikét kíváncsi cselédasszony, meg a belső férfi cselédség.

A puruttyáknak valójában igazuk volt. A Palkó ezen a világon nem fogja járomba a fehérszőrű vellás-ökröket.

De hogyan, mikép lehessen az, hogy javaerős, egészséges ember, kinek tegnap este még kesedék baja se volt, ki tegnapi szürkelet után még fütőrészevetett az álla

toknak a jászolba: ma már mereven halott legyen? Alig a maga jószántából ment a más világra a Palkó? Alig.

Kihozták a faluból a felcsert. Ez aszondja:

— Biztos nyomra vezető külső tünetek a hullán. Ezt bárki, de megértette valaki.

A törvénybeli urak, a városi doktor is olyas valamit mondtak, hogy úgy mérgezték meg a Palkót. Most csak az a kérdések kérdése, ki és minek okáért adta be szegénynek a gyilkos szert? . . .

A Palkó az özvegy anyjával lakott. Ez süttött főzött neki. Másnak az asztalánál soh'se szokta megtörülni a kanalát. De azt is tudta mindenki, hogy az öreg szüle mód fölött kedvelte kenyérkereső gyerekeit. A jó istent bántaná meg, aki gyanuba fogná a tisztességben megőszült asszonyállatot.

Haragosa se volt a majorba senki a megboldogultnak. Hogy ő maga lett volna a bolond, a ki mérget keverjen ételébe, italába? No ez megint nem lehet, mert a Palkó legénynek kis oka se lehetett erre. Mójával meg volt mindene, amire egy huzóvonó, cselédkenyeret evő embernek szüksége van. Többre meg nem is vágyott.

Az árendás ur igen tudta szivelni az igyekvő ostorosbérest. Az ispántól se kapott rossz szót. A botosgazda meg csak dicsérettel szólhatott felőle.

Asszonynyal, leánynyal, kehes birkára, beteg malacra éhes gyűvő menővel

lyozása lenne a fődolog, mert a kifüggesztés által való közhirre vétel inkább csak az érdekelt nagyközönség tájékoztatására szolgál, míg a dönteni hivatott bizottsági tagok erről okvetlenül külön értesítendő, s az a törvényes 24 órás időköz — a dolog természete szerint — ettől az értesítéstől számítandó s nem pedig a kifüggesztéstől.

Nem tartalmaz továbbá ez a szabályrendeleti tervezet semmiféle intézkedést arra nézve sem, hogy a közgyűlés előtt 24 órával kihirdetendő tárgysorozatba felvett tárgyak a tanács által már szabályszerűen előkészítve legyenek akkor, a mikor azok a tárgysorozatba felvételnek, pedig e nélkül megint csak megmaradnak a régi slendriánál, a mely szerint a közgyűlési tárgyakat tanulmányozni akaró bizottsági tagokat a városháza még a közgyűlés előtti utolsó napon is azzal utasítja el, hogy a tanács még nem határozott a közgyűlés elé terjesztendő javaslat fölött.

A bizottsági tagok csak úgy teljesíthetik felelősségterhes kötelességüket, ha az elhatározásuk alá bocsátott ügyeket nemcsak a tanács szemüvegén át, hanem saját tapasztalatukból vagy tanulmányaik alapján ismerik; az önkormányzati szabályrendeletben tehát szabatos intézkedéseket kell megállapítani, a melyek megakadályozzák bármily ügynek meglepetésszerű tárgyalását s biztosítsák annak lehetőségét, hogy a bizottsági tagok minden közgyűlési tárgyat előzetesen tanulmányozhassanak.

Nem látjuk ugyan be, hogy miért kelljen a szabályrendeletben a tárgysorozat közlésére éppen a törvényben engedett minimális időközt rendszeresíteni, de annyit még ez esetre is megkövetelhetnek a közgyűlés tagjai, hogy a közgyűlési meghívót és a tárgysorozatot legalább teljes 24 órával az ülés előtt megkapják s ez alatt a 24 óra alatt az összes közgyűlési

tárgyak tárgyalásra teljesen felszerelve rendelkezésükre bocsátassanak.

A tárgysorozat előkészítése tehát okvetlenül legalább két nappal a közgyűlés előtt befejezve és kézbesítés végett expedálva legyen; hogy pedig ez ismét írott malaszt ne maradjon, azt is bele kell venni a szabályrendeletbe, hogy a közgyűlésen csak oly ügyek tárgyalhatók, a melyek a törvényes 24 órás időköz előtt kézbesített tárgysorozatban benfoglaltatnak, miért is a közgyűlési meghívó s a tárgysorozatnak a bizottsági tagok részére való kézbesítése úgy intézendő, hogy az ennek a 24 órás időköznek kezdetén már befejezve legyen.

Hirek.

Pécs, 1896. július 20

Baranya a közmondásokban.

— Ajánlva Ban-Dykának. —

Füllentett a „Kis Tükör,” mikor azt mondta, hogy „Baranya vagyon utoljára.” Baranya még az ábécében is az első helyek egyikén van: így hát nem lehet — már csak ezért sem — utoljára. És hogy egyebekben sincs utoljára, azt mindjárt bebizonyítom.

Akad a kezembe ma egy füzet, mely „Magyar közmondások és közmondásszerű szólások” címet visel s melyet Margalits Ede dr. egyetemi tanár szerkeszt s kiadja Kókai Lajos, Budapesten, a millennium évében.

És hogy „Baranya nincsen utoljára” azt ismét bebizonyíthatom mindjárt azzal, hogy mi baranyaiak már a millennium évét jóval megelőzőleg világnak bocsájtottuk a „Magyar közmondások könyvét,” lévén annak szerzője: Sirisaka Andor, minden ízében és letagadhatatlanul baranyai fi.

Node áttérek a tárgyra.

A Margalits füzetjében szép ábécé rendben vannak csoportosítva a közmondások.

— Ejnye, hátha benne van „Baranya” is a „b” betűben, gondoltam s utána nézván, csakugyan megtaláltam „Baranyá”-t és alatta

kilenc közmondást, a mi mind Baranyára vonatkozik.

Nos hát Baranya ebben sincsen utoljára. Inkább lehet utolsó helyen Ugocsa, mely nemcsak az ábécében van utolsó helyen, de közmondást se tudok róla egynél többet. S ez se magyar, hanem latin: Ugocsa non coronat. Egy másodikat annak idején a „Pécsi Figyelő” írt meg róla: „Ugocsa nem gyűjthet” címmel, mikor kijelentette a felvidéki kis megye, hogy nem gyűjthet a mohácsi emlékműre, mert nincs pénze.

De megint kitértem a kerékvágásból.

Ott veszem fel a fonalat, az első közmondásnál és lapunk kedves karcolatírójához, Ban-Dykához fordulok, mint Sirisaka Andor ur testvérehez, hogy segítsen nekem a baranyai közmondásokat megérteni. Tehát

pro primo: Ballag, mint a baranyai koldus E közmondást a „Nyelvőr” közli 5 ik évfolyamában. Hogy ballag a baranyai koldus? Jókedvűen, vagy bánatba merülve? Megrakodva a sok alamizénától, vagy könnyen üres tarisznyával? Vagy egyáltalán ballag-e a baranyai koldus? De sőt létezik-e — Baranyában koldus, mikor Pécs városában is szigorúan tilos a koldulás?!

Pro secundo: Baranyai embert csinált belőle. Margalits Ede ur odateszi zárjelbe: Bolondot. És hivatkozik arra, hogy ezt a közmondást a Tiszaparti metropolisz szülötte Dugonics András csinálta. Értem az okát fokát, de azért ismét csak kérdezem: Hát a baranyai ember bo...?! Bocsánat, nem kérdezek semmit, de azért igen szívesen veszem, ha Ban-Dyka ezt a közmondást is megmagyarázza nekem.

Pro tertio: Egész baranyai ember lett belőle. Ez után azt olvasom: U. a. — Ugyanaz. Tehát én is ugyanarra kérem Ban-Dykát, mint az előbb.

Pro quarto: Baranyai tarisznya. Ezt a közmondást Sirisaka Andor ur könyvéből idézi Margalits, de mert mellette vannak ezek is: „somogyi bicskás, bácskai bugris,” vagyok bátor kérdezni Ban-Dykától, hogy a baranyai ember annyie, mint a somogyi, meg a bácskai s a baranyai tarisznya egyenlő — ugyebár — a somogyi bicskával és a bácskai bugrissal?

Pro quinto: Élhal érte, mint a

világéletében nem trafikált szegény feje; így hát azt se lehetett fölteni felőle, hogy ezek közül vagy egyik, vagy másik, egyértelműsért tette volna őt el lábaltól.

A Palkót hát illő tisztességgel kivitték a major temetőjébe és szépen elkántálták, elsiratták.

Egynek kivételével valamennyi cseléd-asszony, cselédleány slingölt keszkenője nedves lett a szemök könnyétől, csak éppen az egyik igáskocsis hitesse tudta megállni a sírást.

— Hát te lányom nem sajnálsz ezt a szép legényt? — faggatta egy konvenciósvén asszony.

— Sajnálni mi haszna sajnálnám? — felelt a sudárdereku menyecske — két szót se váltottam vele, a megboldogulttal, hát nem is igen ismerem. De meg tudj' isten, nem egy könnyen fanyalodik a szemem rivására.

*

A majorban a temető kapuja csak olyankor nyílik meg, ha nagy ritkán valaki a cselédség közül kirugja maga alól a betegágy lepedőjét. Máskor a manónak se jut eszébe, hogy valaki a temetőben kaléboljon. Nappal a dolog nem engedi; éjjente meg legföllebb a lidércnek jut eszébe a fejfák között kószálni. Így hát aztán senki fia se vette észre, hogy a legfrisebben hantolt sír fölött, a Palkó keresztjén pitypangból meg nefeletjsből kötött koszorút lenget a szellő.

Másodfű-kaszáláskor a temető természet is levágták. Ez a darab éppen annak az igáskocsinak jutott, akinek a felesége nem tudott könyvet ejteni a Palkó koporsója fölött.

Az embernek dehogy kerülhetett el a tekintetét az azelőtt legtöbblet négy-öt nappal fűzött koszoru Ki tehette ezt ide? A Palkó anyja nem, mert a temetés után az öreg néne a másik megyébe, messze határba költözött a majorból. A temetés óta meg immár majd fél esztendő tellett el.

A kocsinak eszébe jutott a Palkó furcsa kimulta. Józan észszel azt is könnyű volt elgondolni, hogy ez a koszoru nem is önmagától termett a keresztján. Aztán egész nap ez a koszoru ösztökölte, piszkálta az agyvelejét.

Estére kelve bekopogott az ispánhoz: — Könyörgöm á' ssan, én rövidesen megtalálom a Palkó gyerek megétetőjét.

— Hallott valamit kend?

— Nem hallottam, de láttam.

— Ugyan?

— Hogy mit láttam? A' felől most még nem szólok. De a bűnös nem sok idő múlva a zsandárok kezeibe kerül.

Esután úgy igyekezett a dolgával, hogy a temető környékét, a mennyire lehet, szemmel tarthassa.

*

Őrzi alá forgatták az ugart. A hajnali órákban tarka tollu barázda billegetők csipogása, nótaszó mellett javában ment a munka.

Fölöstököm idején a szántást végző cselédek mind az érmenti jávor alá ültek kenyerezni. Mint az ilyenkor szokás, nevetgéltek, beszélgettek. Az egyik béres így szól az igás kocsisához:

— A kend feleségének alig lehet odahaza tennivalója a ház körül.

— Miből gondolja?

— Hat csak abból, hogy rá ér zarkalábot gyomlálni a keleti tarlókon.

— Láttá?

— Hogy ne láttam volna. Egy egész öltre valót összeszedett. De el is röstelte magát, mert amikor elmentem megpillantott: rögtön elsielt.

Az igás kocsist a hideg kezdte borzongatni. Tarisznyába dugta a fekete árpakeyeret és szó nélkül ment a dolgára.

Alkonyat után, mikor lekötötte és feleséggel ellátta a barmot, nagyot kerülve a temetőbe sietett. A zarkaláb virágból friss koszoru ott volt a Palkó keresztjén.

Még azon este, magából egészen kikelve ment az ispán elé:

— Meg van a Palkó gyilkosa.

— Kire gyanakszik kend?

— A — feleségemre.

— Megbolondult kend, vagy maszlagot evett?

— Se egyik, se másik. De a feszültre merném tenni a kezemet, hogy a feleségem bűnös. Engem megcsalt, amazt meg a föld alá tette.

baranyai gyerek a tarisznáért. Mért él-hal a baranyai gyerek a tarisznáért? Azért-e, hogy a nyakába vegye, vagy — eladja? S mikor él-hal a baranyai gyerek a tarisznáért? Akkor-e, mikor üres, vagy mikor tele van?

Pro sexto: Hadarítja, mint a baranyai bika a fűvet. Sirisaka Andor ur feleljen érte, ha Ban-Dykától ilyen kérdésekre várok feleletet: Hát a baranyai bikának keze is van, hogy a fűvet hadarítani tudja?

Pro septimo: Nem egész világ Baranya, laknak Somogyban is. Ezt a közmondást megint Dugonics András készítette borsnak a baranyaiak orra alá. Persze, hogy nincs igaza — ugyebár Ban-Dyka barátunk? Bizony egész világ Baranya, hiszen Somogy is Baranyában van. (A pécsi járás vasasi körjegyzőségében.)

Pro octavo: Oldalán kamarája, mint a baranyai emberé. Ez megint a „tariszná“-ra vonatkozik. Kérdéseimet lásd fentebb pro quinto alatt.

Pro novo et ultimo: Összejárta Tolnát, Baranyát. Mért nem mondják ugy, hogy „összejárta Baranyát, Tolnát“; mért van itt — ez egyetlen helyen — Baranya utoljára?!

Ennyiben szerepel Baranya a közmondásokban. És ennyiben vagyok én hamleti töprengéseknek kitéve. A szives segedelmet, töprengéseim megfejtését pedig végezetül is kérem Ban-Dykától s vagyok testvére Baranyában és az Urban:

Kövágó Órs.

Naptrend 1896. július 21-én.

Naptár: kedd, jul. 21. — Róm. kath.: Dániel — Prot.: Olga. — Görög-kel.: Julius 9.) Pongrác. — Zsidó: Ab. 11. — Nap két 4 óra 9 perckor; — nyugszik 7 óra 30 perckor. — Hold két 5 óra 32 perckor: — nyugszik éjjel után 4 perckor.

Időjárás: hőméréklet 22 Celsius fok meleg, légnyoomás 750. Kikötés a központi meteorológiai intézetjelzése szerint: változó felhőzet, helyenkint csapadék, zivatarok és hőstülledés várható.

— (Uj törvényszéki bírák.) Az igazságügyminiszter előterjesztésére a király Jobst Béla és Peitler Imre pécsi kir. ítélőtáblai tanácsjegyző albirákat a pécsi kir. törvényszékhez bírákká kinevezte.

— Miből gondolja?

— No, mert ha koszorut rak valaki egy halottnak a fejére, hát az azt a halottat életében okvetlen kedvelte. A feleségem pedig t i t o k b a n hord virágot a Palkó sírjára. Valami volt köztük, az bizonyos. A többi a törvény gondja...

*

A tárgyaló teremben, szuronyos puskák között vallatnak egy szép menyecskét. Nem is sokat kellett faggatni; vallott az magától. A törvény urai borzalommal vegyes számmal kérdeik tőle:

— Hát csakugyan maga étette meg azt a legényt?

— Én, — válaszolja ő.

— Mivel, hogyan cselekedte ezt a nagy bünt?

— Nagy a sora annak tekintetes urak. A Palkó, az isten nyugtassa, mindig a sarkamban volt, ha nem látták. Eleinte csak boszankodtam, nevettem rajta. De később az ördög az én szívembe is tanyát ütött. Hej, mert szép szavu, derék szál legény volt...

Ha uram, gyereken nincsen, a világból is kimentem volna a kedviért. De így nem tudtam, mi legyen velem?! A fejem beleszédült a sok gondba.

— Szegény asszony! — mondták a tekintetes urak, — folytassa csak tovább

— Egy éjjel, mikor az uram a város-

— (Erdélyből Somogyba.) Ugron Ákos, orsz. képviselő legközelebb áttelepszik Erdélyből Somogy megyébe, Tabra s ott fog gazdálkodni harmadfélezer holdas birtokán. Ugron Ákos a legjobb gazdák közé sorozható s akaratereje, szívóssága e téren szép eredményeket mutatnak fel Erdélyben is. Erdélyi birtokait most bérbe adja és a tabi birtokot nagy beruházásokkal átalakítani szándéka. Már is husz hold szőlő alá készített a földet s hatvan holdat beültet amerikai fajvesszőkkel.

— („Liliomfi“ másodszor.) A pécsi „Katholikus Legényegylet“ műkedvelői felbuzdulva azon szép sikeren, melyet a „Liliomfi“ előadásával mult hó 28-án arattak — tegnap megismételték Szigligeti e kitűnő bohózatának előadását. Az egylet nagytermét színültig megtöltötte ez alkalommal a közönség, melynek első soraiban ott láttuk Zsinkó István kanonokot és Igaz Béla dr. egyleti alelnököt is. Maga az előadás megcáfolta azt a közmondást, hogy „bis repetita non placet“, mert a másodszor előadott „Liliomfi“ csak ugy, sőt jobban tetszett, mint az első előadás. Természetesen ez a derék műkedvelők szorgalmának és kitűnő tanítómesterük, az örökifju Bogó bácsi buzgalmának eredménye. Különösen kitűntek az előadók közül Köpf Annuska (Mariska), Hermann Mariska (Kamilla), Felber Lujza (Erzsike) és Gerényi Terka (Egy szomszédasszony); továbbá a címszerepet adó Ernő Nándor és Szellemfi alakítója, Motill János. Tíz óraker vége volt az előadásnak s a teremből pár perc alatt kitakarítottván a székek, a fiatalok táncrea perdült és Korodi Károly zenéje mellett járta a táncot a hajnali órákig.

— (A kaposvár-fonyódi vasút megnyitása.) A kaposvár-fonyódi helyi érdekű vasút e hó 15-ével a személy- és podgyász-forgalomra megnyitott. A teheráruforgalom egyelőre nem volt megindítható, miután a fonyódi csatlakozási állomás távirtdai és biztonsági berendezése nem volt készen. Ennek a hiánynak pótlása egy-két nap alatt megtörténik s akkor a vasuton az összes forgalmat megindítják.

— (Államsegély.) A pécsi kertész egyletnek a földmivelési miniszter, a faiskola költségeinek fedezésére, 500 frt államsegélyt adományozott.

ban volt az árendás urral, — rám zörgetett a Palkó. Nem birtam neki, a sok könnyörgésének ellenállni. Kinyitottam előtte az ajtót...

— Ej, ej, — csóválták fejüket a törvény urai.

— Mikor csak még gondolatban szegtem meg az uramnak tett esküt, összerázkodtam attól annak a sejtelmétől, hogy egy rövid félóra alatt talán rongy, hitvány fehérnép lesz belőlem, ki nem nézhet nyugodtan, tiszta ábrázattal az emberek szeme közé. A menekvéshez nem volt erőm... Hirtelen gondolatom támadt; pálinkával kínáltam meg a kísértetbe ejtőt és ebbe tettem a mérget, a szerecaikat.

— De miért tette hát az italba a mérget?

— Hogy ne legyen a ki akkor engem törbe ejtve: örökké látnom kelljen életem megrontóját... Az este valahogyan megmenekedtem a pálinkától megittasult legénytől; de érzem, hogy a legelső alkalommal elhagyott volna az erőm. Talán a jó, talán a rossz sugalta azt, amit tettem, de megtettem.

Aztán soh' se volt többé, ki a Palkó fejére koszorut fonjon. A börtönben nem nyílik se pitypang virág, se kékfejű szarkaláb.

A szerelemnek még a kerges marku parasztk közt is megvanak a maga — mártirjai...

— (Pécsi hangversenyzők körton.) Egy pécsi zenés-társaság: Eckhardt Antal, Lóhr Vilmos és Taky Gyula karénekes a kis Hegedűs Ferivel együtt körutra indultak a megyében. Első állomásuk Siklós volt, hol tegnap a róm. kath. templomban a nagymise alatt Eckhardt „Ave Mára“-ját énekelte Taky Gyula, hegedűn kísérte Lóhr Vilmos, zongorán Eckhardt Antal. Este nagy hangversenyt tartott a társaság, mely ugy anyagi, mint erkölcsi tekintetben igen szép sikert aratott.

— (Kinevezés.) Tolnavármegye főispánja Pávik József pécsi kir. törvényszéki joggyakornokot a Tolnavármegye araszékénél rendszerezett aljegyzői állásra helyettesül kinevezte.

— (Kerti ünnepély.) A pécsi kádársegédek szakegylete tegnap (vasárnap) a Decsi féle kerthelyiségben műkedvelő színelőadásal, szavallattal és tánccal egybekötött igen szép sikerű kerti ünnepélyt rendezett. Az ünnepélyen a pécsi Munkásképző Egylet dalkara precíz előadásal népdalokat énekelt és színrekerült a „Mostoha testvérek“ című háromfelvonásos énekes színmű, melyben Horváth Róza, Golvát István, Kásás Sándor és többen gyönyörködtették sikerült alakításukkal a szépszámú publikumot, mely előadás után tánchoz fogott és járta a ropogósnál ropogósabb táncokat éjjel-utánig.

— (A „Pécsi Bicycle-Club“ II. versenye.) Tegnap tartotta meg a bicycle-club II-ik nagy versenyét az uj pályáján, mely verseny annál érdekesebb volt a multkorinál, hogy ebben csakis amatőr-biciklisták vettek részt, kik menten minden rafinált fogástól, teljes őszinteséggel párosult igyekezettel küzdtek az elsőbbség pálmájáért. Az idő is igen kedvezett a versenynek, a mennyiben teljesen felhős lévén az ég, a versenyzők nem voltak kitéve a nap égető sugarainak; bár ezen körülmény azon hátránnyal volt egybekötve, hogy a nagyközönséget visszariasztotta a verseny nézésétől, minek következtében aránylag kis számú közönség nézte végig a versenyt. Hogy nem hiányoztak az izgató finisek, mondanunk is fölösleges. De legjobban tetszett a térelőnyverseny, melyben az egyes versenyzők mindjárt az első pillanattól kezdve erősen küzdtek a győzelemért s gyönyörű startolás után ifj. Bedő Imre, a nap hőse, vitte el az elsőnek szánt tiszteletdíjat és ezüst érmet. Szépen mutatkozott be a „Pécsi Athletikai Club“ bicycli alosztálya Lauber Deszével s az ujonnan alakult „Pécsi Polgári Kerékpáros Egyesület“ a sok reményekre jogosító Petrovics Istvánnal az élén. Szép eredményt ért el Ruzsa N., a szombathelyi „Savaria Bicikli-Club“ tagja, ki Monsieur Savary álnév alatt iparkodott hirnevet szerezni szinének és clubjának. A verseny lefolyása különben a következő: Három óra után, az összes versenyzők diszfelvonulásával kezdődő versenyen elsőjében, a megnyitó versenyben (1609 méter) első lett ifj. Bedő Imre 3 p., 2/5 mp. alatt, második Radnai Emil, harmadik Mons. Savary (Szombathely). II. Kezdők versenyében (2000 méter) első Petrovics István, 42 p. 2/5 mp., második Szárics János (Szabadka), harmadik Pompár Géza. III. Vendégek versenye. 3000 mtr. Első Mons. Savary, 6 p. 05 mp., második Petrovics István, harmadik Walla Ferenc. IV. A „Pécsi atletikai

club" tagjai részére rendezett Sopianaversenyben (2000 méter) Lauber Dezső 3 p. 44 mp., másodiknak Nötter Jenő, harmadiknak Geiringer Mór érkezett be. V. Tiszti versenyben (1609 méter) 4 nevező közül hárman indultak. Első lett Gross János 44. gy. ezredbeli hadnagy, 3 p. 7 mp., második Eöry József ugyanazon ezredbeli önkéntes. VI. Tételnyversenyben 5 nevező közül négyen indultak. Ezen versenyben ifj. Bedő Imrével szemben Mons. Savary 50 méter, Petrovics István és Radnai Emil 150—150 méternyi tételnyrt kaptak. Első lett ifj. Bedő Imre (4 p. 59 mp.), második erős küzdelem után Petrovics I., harm. Mons. Savary VII. Főverseny. (5000 méter.) Esőre való időben indultak négyen ezen hosszú versenynek, amennyiben Radnai a versenytől visszalépett. Elsőnek ifj. Bedő Imre (9 p. 29 mp.), másodiknak Szárics János (Szabadka), harmadiknak Mons. Savary jött be s így ifj. Bedő Imre nyerte el a legértékesebb tiszteletdíjat, egy nagy ezüst kupát. Végül VIII. pontnak a nyeretlenség versenye volt, melyre neveztek: Walla Ferenc (pecsi polg. kerékp. egy.), Kock Béla (Zombor), Radnai Emil (P. B. C.), Mendelényi István (Keszthely). Első Radnai Emil, második Mendelényi István, harmadik Walla Ferenc. A versenyek befejeztével a közönség egy része a kocsiokon a városba tért s a visszatérő fogatok sokasága valóban fővárosi színezetet kölcsönözött a városnak; a másik rész pedig a közeli sörgyárba vonult, hogy felüditse magát s megvitassa a jól sikerült verseny egyes esélyeit. Este 8 órakor a „Vadember“ ben bankettre gyűltek össze kerékpárosaink. Itt osztották ki a győzteseknek a versenydíjakat s emelkedett hangulatban, pohárcsengés és felköszöntők között sokáig együtt maradt a társaság.

— **(Ribillió a vasuti állomáson.)** Tegnap délután nagy ribilliót okozott a vasuti állomáson egy ráctöltési ember. Meglehetősen részeg állapotban váltotta meg az utazásra szóló jegyét s bement a másodosztályú váróterembe. Mikor innen kiakarták utasítani, hogy menjen oda, a harmadik osztályú váróterembe, a milyen jeggyel utazik, büszkeségében szörnyen megsértettnek vette magát és óriási lármát csapott, hogy neki senki sem parancsol, ő megfizette a jegyét, tehát oda megy be ahová akar, mert van pénze, mint a köles. Ez ki is tűnt, mert mikor egy rendőr bevitte a kóterba, 181 forintot találtak nála. Mindennek dacára éjszakára ott tartották a rendőrségen s közcsendháborítás miatt lesz majd dolga vele a bíróságnak.

— **(Beszámoló akadályokkal.)** Vajay Istvánnak csak nincs szerencséje a kerületében részletenkint tartott beszámolásával. A tegnapi vasárnapot arra használta fel, hogy Pellérdén mondott misét és utána prédikációt. Majd a prédikáció után a piac-téren beszámoló titulus alatt az alispán ellen táplált jóindulatának adott olyan szavakban kifejezést, hogy Kálmándy József községi jegyző többször méltatlankodva szakitotta félbe a beszédet. És a beszámolóból

vitatkozás lett Vajay és Kálmándy közt s a nép is két pártra oszolván, az lett a beszámoló vége, hogy Vajay tulajdonképeni beszámoló-beszéd tartása nélkül szállott le a szónoki székről.

— **(A mezőrendőrség fegyverzeté.)** A földművelésügyi miniszter, mint valamennyi vármegyéhez, Baranyavármegye közönségéhez is leiratot intézett a mezőrendőrségi törvény végrehajtása tárgyában. E leiratban a földművelésügyi miniszter kijelenti, hogy azon vármegyék, melyek szükségesnek találják, hogy területükön a mező- (hegy) őrk forgópisztoly helyett hosszú fegyverrel láttassanak el, ez iránt indokolt határozatot hozhatnak, mely azonban csak a belügyi és földművelésügyi miniszterek egyetértő jóváhagyása után hajtható végre. Mihez tartás végett közli a miniszter, hogy a mező- (hegy) őrk fölfegyverzésére a Werndl-féle kisebb töltényekhez készült szuronyos fegyverek a legcélszerűbbek, s hogy ezek darabonként 5 frtért a budapesti honvéd központi fegyvertárból, a töltények száza pedig 4 frtért a pozsonyi honvéd lőszerbizottságtól szerezhethők be. A miniszter még utasítandóknak tartja a járási főszolgabírákat arra, hogy a mező-őrknek a Werndl-fegyver kezelésében való kitanítatásáról gondoskodjanak s általában mindent elköveessenek a mezőrendőrség színvonalának emelésére.

— **(Jóváhagyott alapszabály.)** A pecsi Katholikus Kör újabban módosított alapszabályait a belügyminiszter jóváhagyta.

— **(A pecsi takarékpénztár közgyűlése.)** Nagy érdeklődés mellett folyt le tegnap délelőtt a pecsi takarékpénztár közgyűlése, melyen összesen 41 részvényes jelent meg, a kik 111 részvényt képviseltek. Egyhangulag Aidinger János kir. tanácsos, polgármestert választották meg a közgyűlés elnökévé. Elhatározták, hogy 300 újabb 1000 frt névértékű részvény kibocsájtásával a részvénytőkét 600.000 frtra emelik föl. A régi 300 részvény bevonatik és tulajdonosaik minden ráfizetés nélkül új részvényeket kapnak. Minden régi részvényesnek az elővételi jog biztosított ezekre az új részvényekre, melyek 1000 frt névértékkel ugyan, de a valóságban 2000 frt forgalmi értékkel adtuk ki. Azok a régi részvényesek, a kik új részvényeket jegyezni óhajtanak, minden új részvény után 500 frt bánatpénzt tartoznak már az előjegyzés alkalmával lefizetni, a hátralékos 1500 frtot pedig legkésőbb f. évi dec. 15-ig. A tisztviselőknak és szolgáknak millenniumi ajándékképen az idei esztendőn kívül három évet tudnak be nyugdíjas éveikbe. A Cséby-féle telken emelendő díszes palota építését Korl és Giergl fővárosi műépítésszek tervei szerint elfogadták és e célra 300.000 frtot bocsátottak az igazgatóság rendelkezésére. Végül Lechner Antal üzletvezető igazgatónak élvezett fizetése után 20% személyi pótlékot szavaztak meg.

— **(Marharakodó állomás.)** A déli vasutársaság vonalán Somogyvármegye területén fekvő Szántód állomást a marharakodó állomások közé felvették.

— **(Leharapta az orrát.)** Régi haragosa volt Verce László győrei lakos Kovács János ottani gazdának, a kire a napokban reáesett és csak Bali Mihálynak lehet köszönni, hogy agyon nem ütötte, orrát azonban úgy leharapta, hogy az orvosnak kellett odavarni. Az eset úgy történt, hogy Verce László elrejtőzött a kertben s midőn esteli 10 órakor Kovács a kert ajtaját be

akarta zárni, egyszerre előugrott rejtekéből Verce és fejbeütötte Kovácsot, majd neki ment és az orrát harapta le. A jajgatásra ott termett Bali Mihály, a ki megakadályozta Verce a további vérengzésben. Kovács természetesen panaszt tett támadója ellen s a csendőrség fel is jelentette a boszuállót.

— **(Híresek a szedresi legények.)** Kevesen vannak, de azért sok dolgot adnak a csendőrségnek a szedresi legények, a kik arról híresek, hogy ők értenek legjobban a vidéken a verekedéshez. A verekedésre rendszeren féltékenység vezeti őket, a mint az a napokban is megtörtént, midőn a kertek alatt a leányokkal cicást játszva, Szabó János és Máté István szóról-szóra annyira összejöttek, hogy Máté István csak azért, mert Szabó az egyik leányról kicsinylőleg nyilatkozott, úgy vágta fejbe, hogy menten elborította a vér s orvosi látélet szerint sérülése életveszélyes.

— **(Kázár Ambrust elfogták.)** A pestvidéki törvényszék kedélyes fogházából június utolsó napján megszökött három rab közül — mint olvasóink annak idején távirati rovatunkban arról értesültek is — Schreiber Dezsőt még a szökés után nyomban elfogták, de Papakosza Dimitri egyik kebelbarátja és betörőtársa, Affendákisz Periklesz egy Kázár Ambrus nevű rabbal együtt elmenekült. Szombaton aztán Kázár Ambrus is kézrekerült most; a máramaroszigeti járásban a taracközi erdőben fogták el. Vele volt Affendákisz Periklesz is; de ennek sikerült az elfogatás elől megugrania.

— **(Hajsza a leánykereskedők ellen.)** Percel Dezső belügyminiszter körrendeletet küldött széjjel az országban, a melyben arról értesíti a városokat, hogy az újabb időben ismét nagy mértékben űzi néhány lelkiismeretlen ember a leánykereskedést. A szerencsétleneket leginkább Magyarországból szedik össze s meg sem állanak Buenos-Ayresig. A körlevél felhívja a hatóságokat, hogy ezen lélekkufárokat, ha tetten érik őket, azonnal tartóztassák le. A lélekkufársággal két galíciai zsidó, névszerint Markman Sámuel és Gábel Ignác van gyanúsítva.

— **(Affendákisz Periklesz Siklóson.)** Szombaton egy simára borotvált képu férfiú sétált Siklóson a Kossuth-téren, nagy meglepődétséggel fujva a füstfelleget. Az éber kisbíráknak föltűnt a borotvált „arc“, melyet nagyon gyanusnak tartottak, azt hívték, hogy annak viselője nem lehet más, mint Affendákisz, a híres kassza betörő. El is csípték az atyafit, ki váltig ellenkezett hogy az ő írásai rendben vannak, ő nem Affendákisz, nem görög, hanem német. A kis bírák azt mondták, hogy „nicht nutz“ és elkísérték az atyafit a főszolgabírószágra, hol sürgönyöztek Pardubitzba és onnan megjött az értesítés, hogy a vélt görög Unterstok Károly kereskedősegéd, ki azután rendben levő irataival elbocsáttatott. Hja miért visel borotvált arcot?!

— **(Harc a községi őrrel.)** Valóságos kis csatát vívott Schmidt János báttaszéki fegyveres őr Katzenberger Mihály és Hummel András báttaszéki lakosokkal a vasuti állomás mellett, hol őt megtámadták és erős dulakodás után kardját és forgópisztolyát elvették. Harc közben rá is lőttek Schmidtre, de csak köpenyét lyukasztották át. Végre az őrnök sikerült visszavenni fegyverét és önvédelemből oly vagdalkozást vitt végbe, hogy becsületére vált volna egy hadfinak is. A csatateren piroslott a vér, mely Katzenberger és Hummel sebeiből ömlött ki, a kik a közbiztonsági közeg ellen elkövetett erőszak miatt a szegzárdi kir. ügyészségnek jelentettek föl.

— **(Az apa és fia.)** Az édes atya iránti tisztelet és becsület legkisebb szikrája sem honolt Török László szegzárdi polgár-

ember szívében, a ki a napokban nemcsak meg akarta lopni édes atyját, Török József szegzárdi jómódu gazdát, hanem még annyira meg is verte, hogy kék-zöld lett az egész teste. A napokban ugyanis éjjel az öreg Török észrevette, hogy valaki lopja barackfájáról a gyümölcsöt, ekkor kiment, hogy a tolvajt tetten kapja. Sötétben meg is ragadta a különben erős öreg a tolvajt, a ki erre rátámadt és ütlegelve kényszerítette, hogy bocsássa ki kezei közül. Végre az öreg engedett is, de a tolvajról a felső „mándlit” lehuzta, amelyről azután megtudta, hogy tulajdon édes fia volt a tolvaj, a kit feljelentett a csendőrségnek.

— **(Hadihajók Mohácsnál.)** A Duna alsó vidékén érdekes gyakorlatok lesznek nemeokára. Három hadihajó fog ott gyakorlatot tartani. Tegnap mind a három hajó Mohács mellett haladt el, folytatva útját az al Duna felé.

— **(A két harmonikás.)** Mult vasárnap Ujj János bogyzslói csárdájában nagy társaság mulatott két harmonikás játéka mellett, a kiknek a tiz és husz filléreseken kívül bőven kijutott az italból is. Hajnalra annyira eláztak, hogy a lábukon sem tudtak megállni. A csárdásné szíveségéből azután lenyugodhattak, kinek jószágát azonban rútul halálták meg. Ugyanis a csárdásné rájuk zárva az ajtót, halért ment, s míg távol volt az alatt a két jómádár felkelt és felfeszítve a szekrényt, abból 9 frt 50 krt kiloptak és azután kereket oldottak. Az esetről rögtön értesítették a csendőrséget, a kik el is fogták a tolvajokat.

— **(Lueger a szentek között.)** Kevés halandónak jut osztályrészül az az isteni kegy, hogy még életében a szentek társaságába kerüljön. A krakéler némettel, a magyarfaló Luegerrel ez is megesett.

Győrben, — mint egyik munkatársunk írja Győrből — van egy jámbor barátszerzet, a sarutlan kármeliták szerzete. Ezek az istenfélő urak az idén egy naptárt szerkesztettek s ebben egy-két szentnek a fotografiája közé a Luegerét is besorolták, kinevezvén őt egyúttal a keresztény szocializmus(?) főfő bajnokává. Nem hiszszük, hogy az istenes barátok egy követ fujnának a sörényes német sógorral, talán inkább véletlenségből raktározták be ő kelmét a szentek társaságába.

— **(Szörnyet halt.)** A kaposvári zárda homlokzatának meszelésénél használt csiga felhuzó kötele elcsuszván, egy ember a fedélzetére ment a kötelet megigazitandó; elszédült, vagy félrelépett-e, elég az hozzá, hogy leesett és azonnal szörnyet halt. A gyorsan odaért 3 orvos már nem segíthetett semmit.

— **(A pletyka vége.)** A ma reggeli piacon hangosan beszélgetett két javakorbeli asszony.

— Oh, óh, modogatta az egyik, már nem lehet többé kitartani a férjekkel. Korhelykednek, költekeznek, megcsálnak bennünket.

— Bizony ugy van! erősítette a másik, Szidták, szapulták a férfiakat általában és a férjüket különösen. Elmondották egymásnak, hogy micsoda furfangos ürügyeket találnak ki estéről-estére a drágalátos férj uramék és hogyan kerülnek haza pityókosan, jóval a reggeli kapunyitás után.

— Tudja, nagysád, — folytatja ismét az egyik, — az én férjem nem is volt ezelőtt olyan nagyon romlott kedélyű! De a jó barátok, a társaság! . . .

— Igen, igen: a jó barátok, a társaság! Az én férjemet is egy ilyen lump fráter csá-

bitja a rozsrá. Egy javithatlan korhely, részege, kártyás . . .

— Akár csak az enyémet. Ast is egy iszákos, torbézoló, lump csábitja, valami Sóska János nevű . . .

— A mi sátánunkat meg Kalamáris Istvánnak hívják . . .

— No lássa, nagysád! — szól újra az egyik, — én vagyok a Kalamáris Istvánné!

— Igazán? Örvendek, én Sóska Jánosné vagyok.

A legközelebbi saroknál két ellenség vált el egymástól s harag lett a pletyka vége.

T a n ú g y.

)(Szabólegény az iskolában. Mult századokban még megtörtént, hogy kicsapott diákok, kiszolgált katonák és mesteremberek foglalták el egyes félreeső falvakban a tanítói állást; ma azonban már mindenütt a tanítói pályára szakszertően készült egyéneket alkalmaznak. Minden ellenőrsés dacára mégis megtörtént, hogy Fürgeden 16 évig valami Pápai József nevű szabólegény bitrolta a tanítói nevet és nyomorgatta az iskolában a gyermekeket. Végre maga Fürged pusztá bérlője 42 lakos aláírásával ellátott kérvényben kérte a kontárkodó elbocsátását. A kir. tanfelügyelő a panasz alapján Pápai Józsefet a tanítástól el is tiltotta.

Vidéki hátralékosainkat tisztelettel kérjük, sziveskedjenek hátralékaikat mielőbb beküldeni.

— Ugy énekel, mint a kenetlen ajtó; — mondá egy másik.

A nevető és kiabáló tömeg pedig: zenéljen, zenéljen mester, játssza a nottturnót! — a sihederek pedig tovább bolygatták lábujját.

Szegényke, miután dicséretet egy neveléses fejbölintással üdvözölte, énekelni kezdett a nélkül, hogy zavarba jött, vagy a tiszteletlenségeket figyelemre méltatta volna. Az éneknek csak elejét értették, mert a csoport alig várta, hogy elkezdje, fűtytel kísérték és egyre újra akarták vele kezdetni. Az ütések a billentyűkön mindig gyorsabbak és hevesebbek lettek.

Ugy tetszett nekem akkor egy pillanatra, mintha szívének egy kérdésére felelt volna és mintha valami titkos szomorúság érzete ömlött volna el ráncos homlokán. Félbehagyta a zenét, a zongorát bezárta, fölkel, egyik kezével kalapja után nyult, a másikat mellére tette s körüljárt a hallgatóság elismeréseért esedezni.

De a hallgatóság ez alatt elkotródott. Ezt úgy látszik, már megszokta, s vontatva kelt föl és a kalapjába nézett.

Csak tiz-tizenkét fiucska maradt a zenész mellett, kik az egész évadra szerződtek és egy soldit sem adtak, — no meg mi öten, egymástól csekély távolságban.

Elképzelhetik olvasóim, hogy minő alak volt zavarodott szemeivel, félig nyitott szájával, a mint egyik kezében kalapját tartotta, a másikat pedig mellére nyugtatva, habozva állt egy percig.

A toronyóra kettőt ütött, és erre kissé megrezzent. Végig húzta balkezét gyomrán, mintha a bőjt miatt

kezében vitt; előbb azonban nagy hajlongásokkal köszönt egy sereg gyerekeknek, kik körülötte csoportosultak.

A szegény ember öltözete meghatározhatatlan téli divatot mutatott, annyira elnyűtt és foltos volt. A felső kabátnak valamikor fekete posztónak kellett lennie, de az egész sárga, zöld és csokoládé-szinű foltok vegyülékéből állott, kivéve a lecsüngő foszlányokat és a már említett foltozásokat. Foszladozó bélésű, lekonyuló szélű ócska szalmakalapla, két különböző zsinor által összetartott fekete nyakkendője, nyakában függő, szaruba foglalt szemüvege valami görög nyelvtanárt, vagy ábrándozó, különölc költőt mutattak. Haja szürke volt, mint az időjárás és a mennyiben arcának mély redőiből olvasni lehetett, ötvenöt éves volt, bár ráncos arca inkább sanyaru és csavargó életmódról tanuskodott.

Szép, vagy rút volt-e valaha? Oly kérdés, melyre nem tudnék hamarosan megfelelni, ha az olvasó hozzám intéznék. Vonásai ráncoktól és napfoltoktól voltak eltorzítva, melyet az eső és az égboltozat más szeszélyei huznak a szegény ördögök igazi bőre fölé, a kiknek számára nem találták fel a lakást, a postakocsit, vagy a vasutat. De ha az ember jól szemügyre vette, vonásaiban, nagy és jó mélyen fekvő szemében bizonyos szabályosságot vélt fölfedezhetni. Szakállá ritka, rövid és gondozatlan volt és hogy külsejével végezzünk, azt mondom, hogy egy csinos nő, a melynek példát én ismerek, visszatetszést érzett volna megpillantására és egy olyan finyas kutyácska, mint az ölebek, megugatta volna és a félelem és undor közt ikráiba harapott volna.

Törvényszék.

§ Titokzatos hamisítás. A múlt évi szeptember 15-én Hirschler Imre szigeti országúti kereskedő részére 16 frt 01 krajcáról szóló postautalvány érkezett. Az utalvány beváltásával megbízott Dohocky János kocsis be is váltotta azt s át is szolgáltatotta Hirschlernek a 16 frt 01 krt. Azonban a pécsi pósthivatalnál zárlatkor rájöttek, hogy a bevezetés szerint 16 frt 01 krról szóló postautalvány meg van hamisítva s arra 16 frt 91 krt fizetett ki a pénztárt kezelő Gilicer Julián kiadón. Persze a vizsgálat nyomában megindult és a gyanú Dohockyra hárult, mert ő vette fel a pénzt a csakugyan meghamisított utalványra. Emiatt vád alá is lett helyezve s közokirathamisítás vétsége miatt ma tartották meg ellene a végtárgyalást. A végtárgyaláson vádlott tagadta a hamisítást s mert ellene semmi bizonyíték sem volt felhozható, a kir. törvényszék fel is mentette a közokirathamisítás vádjától s a felmentő ítélet jogerőssé válván, az egész büntető eljárás csak az államkincstár terhére eredményezett egy kis költséget. Különbösen pedig az, hogy ki hamisította meg az utalványt s csinált abból egy húzással 9-est, most már örökre titok marad.

§ A derék lakó. György József hosszuhetényi lakos a tavaly Szentmihálykor — gazdája felmondása dacára — sem költözött ki lakásából s úgy kellett annak elöljárásági közegek közbejöttével kiraknia a butorát az udvarra. Mivel azonban még 3 frt házbérével tartozott, hát 2 zsák búzáját szépen ottfogta zálogul a gazda s becsukta a kiüresített szobába. Mikor György elhurcolkodott, visszament a búzájért s betörvén

a szobáját, elvitte a zálogban ottfogott búzáat. Ezért aztán magánlaksértés és jogtalan elsajátítás miatt vád alá lett helyezve a derék lakó s ma a pécsi kir. törvényszék négyheti fogházra ítélte.

§ Szénatolvaj. Barka Lajos fiatal patacsi szolgálégény — mivel a gazdája nem adott neki tiz krajcárt, a mennyit egy alkalommal kérni bátorkodott — arra a gondolatra jött, hogy elad egy lepedő szénát a gazda szénakazlából s így kerít magának egy kis pénzt. Ezt meg is tette, de rajtacsipték. Ma állt a pécsi kir. törvényszék előtt a fiatal tolvaj s mert kegyetlen szívű gazdája nem volt hajlandó neki megbocsájtani, meg is tartották ügyében a végtárgyalást s rá mértek négy napi fogházat. Az ítélet jogerőssé válván, az elítélt átadatott a kir. ügyész ségnek.

TÁVIRATOK.

— **A munkácsi ünnepség.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A tegnap lefolyt munkácsi ünnepségen a ruthének nemzeti zászlókkal jöttek a lengyel határról; a magyar községek lakói a szózatot és himnuszt énekelve vonultak az ünnepség színhelyére. A tábori misét Fircák Gyula g. kath. püspök szolgáltatta, melyre a katonaság is teljes díszben kivonult. Rossz hatást keltett, hogy az előre bejelentett nyolcvan képviselőből alig volt husz; Jókai és Csáky Albin gróf is elmaradtak. Erdély Sándor igazságügyminiszter nagyhatású beszédét

a következő szavakkal végezte: „Bereg vármegye hazafias közönsége, a tőletek birt területen van elhelyezve oszlopunk. Az ország nevében ti néktek adom; gondozzatok őrizzétek, ellenséget soha közel hozzátok ne ereszszetek. Mi is védni fogjuk minden csepp vérünkig; a míg egy magyar van, addig baja nem fog esni. Arra, ime megesküszünk.“ (Hosszantartó éljenzés.) Erre megindult a menet a várba a leleplezésre. Délután bankett volt. Debrecen városa és Meszlény Gyula szatmári püspök a lakoma alatt üdvözlő táviratot küldtek.

— **Rájár a rud a néppártra.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A tegnap Várnán (Zólyom m.) megtartani szándékolt néppárti szervezkedő gyűlésen Zichy Nándor gróf és a szolgabíró közt majdnem tettelegességre került a sor, minek utána Rada főszolgabíró az egész gyűlést szétkergette.

— **Nemzetközi állatvédők.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Az állatvédők nemzetközi kongresszusát tegnap nyitotta meg Bedő Albert államtitkár, melyet aztán ma folytattak. A mai gyűlésen Széchy Károly kolozsvári tanár neje a rab madarokról értekezett francia nyelven.

Lapfőmunkácsok Felelős szerkesztő
 SAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
 TAIJS JÓZSEF
 kiadó.

De nem ócsárlom a szépnemet és az öleket; a szalma föld alatt levő kutyák és a köznép is, melyre már ragadt valami a nagyvárosi szokásokból és az élet fényoldalait ismerik, huzódnak a szegénység elől, visszaborsznak a csavargók láttára s nem akarnak nekik ajtót nyitni, ha a küszöbön állnak. Ez a társadalmi egyensúly törvénye; a magasabb osztálynak megfelelő egy alsóbb.

Ilyféle gondolatok forogtak agyamban, mikor a szegény embert vizsgáltam, a mint a szekrénye előtt ült és a piaci hallgatóság csufolódásainak céltáblájául szolgált

— Helyet a mesternek! Helyet Rossininak! — kiáltozának bizonyos síhederek, a mint csak tőlük kitelt s vigyorgó ábrázattal álltak első sorban levő társaik háta mögött.

— Hogyan? Rossini megy erre? — kérdezte Tiberino. És művészi kíváncsiságtól sarkalva, a néptömeg felé erőlködött, mi utána tartottunk „bocsánat“ szavakkal és könyökeink segélyével, míg végre a második sorba értünk, hogy a látvány kezdeténél jelen legyünk.

A talyiga — mint mondám — megállt. Szabálytalan négyzetű alakja volt és fenyőfa-cifrázatok diszkeltek rajta. A szegény ember, kit én a csoport elnevezése szerint Rossininek fogok hinni, lábáját szárnyas zongorának nevezte; és valóban mikor egyik oldalát kinyitotta, egy szárnyzongora tűnt elő, de anynyira el volt kopva a használatától, hogy e tekintetben hasonlított a genuai zálogház lépcsőjéhez.

Rossini egykor talán tiszta és finom, de most a fáradságtól és fagyától összezsugorodott kezeit a zongorára tette és fénytelen szemait az égre emelte, mintha az istentől várt volna ihletet; ajkait furcsa mosolyra nyitá, kezeivel a billentyűkön végigfutott és olyan hangcsudát csalt ki a hangszerből, mintha egy ökörizmait rángatták volna.

Szegény Rossini! míg ő titkos kéjbe merült eme praeludiumnál, a néptömeg azalatt a legnagyobb boldogságot és csintalanságot követte el körülötte. Zongorájára támaszkodtak, fején jártatták ujjait, mások talyigáját ráncigálták el hatarasnyira a körülállók nevetése között; némelyik a hangjegytartón keresztül zenéjébe fűtyölt s mindeme gonoszságokat nevetés, fűtyölés, kiabálás kísérte.

De a szegény mester egy pillanatra sem vesztette el nyugalmát. Ujjai keményen követték a billentyűket, mint a delejtű a sark irányát, s érthetetlen öszhang nélkül akkordokat csalt ki belőlük és ezt énekével kíséerte, melynek dallamát Tiberinó sehogy sem tudta kitalálni, bár nagy zeneértő volt. Az Eurotasz, vagy más klasszikus folyó hattyuja nem énekelt oly szépen, mint ő, s a hallgatóság, mely nem látszott, hogy valami nagyon érzékenyült volna, gúnyt üzött énekéből.

— Engedelmet kérek, van itt saját szerzeményű notturos, ha talán hallani akarnák . . .

— Természetesen! Hogyne! Még csak képzelni is, hogy nem akarjuk meghallgatni! — kiabált vetélkedve a tömeg.

— Mester! Ön úgy énekel, mint valami harang! — mondá a körülállók egyike, meghajtva magát.

TAI ZS JÓ Z S E F

Pécsett,

Mária-utca 1. szám a királyi tábla átellenében.

Könyvnyomda, könyvkötészet, nyomtatványraktár, papirkereskedés.

Ajánlja a kor igényeinek megfelelő berendezésü

könyvnyomdáját

nagyobb művek, folyóiratok, körlevelek, számlák, falragaszok, meghívók, tánczrendek, hivatalos és gazdasági táblázatok, részvények, alapszabályok, névjegyek, stb. stb. elkészítésére.

könyvkötészete

fel van szerelve papirmetsző, sodronyfüző, perforirozó, számozó, aranyozó stb. géppel, melyek segítségével a legegyszerűbbtől a legdiszesebb munkáig minden elkészíthető.

Nyomtatvány raktárából

körjegyzői, papi és ügyvédi nyomtatványok jó papiron olcsó árért kaphatók.

Papirkereskedésében

nagy választékban kaphatók fogalmi, színes és fehér író papírok, különböző súlyban és minőségben; itató papírok, levélpapírok dobozokban, írotollak, tollnyelek, különböző színű tinták, gummi arabicumok, fehéreneműt jelző tinták, kaucsuk bélyegző tinták, pecsétviaszok stb. stb. eféle czikkek, olcsó áron.

Vidéki megrendelések gyorsan és pontosan eszközöltetnek.

10874. sz.
tkvi 1896.

Árverési hirdetemény.

A pécsi kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy König Ferenc német bolyi lakos végrehajthatónak Popovits Fülöp olasz lakos végrehajtást szenvedő ellen 110 frt tőkekövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében a pécsváradi kir. járásbíróóság területén levő, Olasz község határában fekvő, az olasz 6 sz. tjkvben felvett 246. hh. szántóra 8 frt; — † 305. hh. szőlőre 92 frt; a 138. sz. tjkvben felvett II. 78. hh. 23. sorsz. a. hársra és belsőségre 456 frt, becsárban mint kikiáltási árban az árverést elrendelte s hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1896. évi szeptember hó 1-én napján d. e. 10 órakor Olasz községben a bíró házában, megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át vagyis 80 krt, 9 frt, 20 krt, és 45 frt 60 krt, készpénzben, vagy az 1881. évi nov. hó 1. 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ban kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezébe lenni, avagy az 1881. 60. t. cz. 170. § értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Pécsett, a kir. törvényszék tkvi hatóságánál 1896. évi május hó 24 napján.

Bogyay Pongráz

kir. törvénzéki bíró.

9738. sz.
tkv. 1896.

Árverési hirdetemény.

A pécsi kir. törvényszék, mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy Kovács Buli János végrehajthatónak ifj. Velicska Antal végrehajtást szenvedő ellen 366 frt 50 kr. tőkekövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében a pécsi kir. törvényszék. és pécsi kir. járásbíróóság területén levő Vasas határában fekvő, a vasasi I. rész 181. sz. betétben felvett I. 1—8 sorsz. urbéri birtokra 2404. hrsz. 145. sz. malomházra, udvarra 530 frt becsárban miut kikiáltási árban az árverést elrendelte, s hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1896. évi augusztus hó 26. napján d. e. 9 órakor Vasason a bíró lakásán megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át, vagyis 53 frtot készpénzben, vagy az 1881. évi nov. hó 1. 3333. sz. a. kelt igazs. min. rend. 8 §-ban kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezébe lenni, avagy az 1881. évi 60. t. cz. 170. § értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Pécsett, a kir. törvényszék telekkönyvi osztályánál 1896. évi május hó 7-én.

Bogyay Pongráz

kir. törvényszéki bíró.

Hirdetemény.

Vagyonbukott Buchler Mór pécsi lakos ruhakereskedő csődválasztmányának folyó évi július hó 16 án kelt határozata alapján ezennel közhírré teszem, hogy a tömeghez tartozó és a csődleltárban 1—62. tétel alatt felvett 600 frt 60 krra becsült ingóságok, nevezetesen férfi és gyermekruhák, posztó és szövetnemek zárt ajánlati tárgyalás útján készpénzfizetés mellett eladatnak.

Felhivom tehát a venni szándékozókat, hogy zárt ajánlataikat a fent kitett becsérték 10%-át, vagyis 60 frt 6 kr. bánatpénz letétele mellett nálam (Pécsett, Széchenyi-tér 13. sz. alatti irodámban) 1896. évi július hó 24-ének délutáni 5 órájáig nyujtsák be, mert később érkező ajánlatok figyelmen kívül maradnak.

A csődleltár nálam bármikor, az ajánlati uton eladás alá kerülő ingóságok naponkint délután öt — félhatig a helyszínén, (Ferencziek-utca 3. szám) közadós üzleti helyiségében megtekinthetők.

A csődválasztmány fentartja magának a jogot a beérkező ajánlatok közül szabadon választani, esetleg azokat visszautasítani.

A kinek ajánlatát a választmány elfogadja, köteles a tárgyakat az értesítés vételétől számítandó 48 óra alatt átvenni, az üzleti helyiséget kitakarítani, és a vételárat nálam készpénzben azonnal lefizetni, ellenkező esetben bánatpénzét elveszti, s a fent elősorolt ingók kárára és veszélyére újból el fognak adatni.

A választmány a beérkezett ajánlatok felett a benyújtási határidő eltelté után lehetőleg azonnal határozni fog, mely után azoknak, kiknek ajánlata el nem fogadtatott, bánatpénze vissza fog adatni.

A választmány sem a leltár helyessége, sem pedig az árak mennyisége és minőségéért semminemű felelősséget nem vállal.

A bélyeg- és jogilletéket vevő viseli.

Pécsett, 1896. július hó 19-én.

Dr. Bodó Aladár,
ügyvéd. csődtömeggondnok.

13542. sz.
1896.

Hirdetemény.

A pécsi kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság 1896. évi július hó 10-én 13542. sz. a. kelt végzésével kiküldött bizottság ezennel közhírré teszi, hogy Rugásd és Gerde községekre vonatkozólag az 1886: XXIX., 1889: XXXVIII. és az 1891: XVI. t-cikkek értelmében szerkesztendő telekkönyvi betétek készítésének munkálata tolyamatba tétetvén, a helyszini eljárás Rugásd községben 1896. évi augusztus hó 4-én fog kezdődni, utána pedig Gerde községben folytattatni.

Ennélfogva felszólítatnak;

1. mindazok, a kik a telekjegyzőkönyben előforduló bejegyzésekre nézve okadatolt előterjesztést kívánnak tenni, hogy a bizottság előtt a kitűzött határnapon megkezdendő eljárás alatt jelenjenek meg és előterjesztéseiket igazoló okirataikat mutassák fel;

2. mindazok, kik valamely ingatlanhoz tulajdonjogot tartanak, hogy a tulajdonjog telekkönyvi bekebelezését a kitűzött határidőig a telekkönyvi hatósághoz intézett szabályszerű beadvány útján kieszközöljék, vagy a telekkönyvi bekebelezésre alkalmas okiratok alapján a telekkönyvi bejegyzés iránti kérelmeik előterjesztése végett a bizottság előtt jelenjenek meg, ha pedig telekkönyvi bekebelezésre alkalmas okirataik nincsenek, az átírára az 1886: XXIX. t.-cz. 15—18. §-ai és az 1889: XXXVIII. t.-cz. 5., 6., 7. és 9. §-ai értelmében szükséges adatokat megszerezni iparkodjanak és azokkal igényeiket a kiküldött bizottság előtt igazolják, avagy oda hassanak, hogy az átruházó telekkönyvi tulajdonos az átruházás létrejöttét a bizottság előtt szóval elismerje és a tulajdonjog bekebelezésére engedélyét nyilvánítsa, mert különben jogait ez uton nem érvényesíthetik és a bélyeg és illeték-elengedési kedvezménytől is elesnek; és

3. azok, a kiknek javára tényleg már megszűnt követelésre vonatkozó zálogjog, vagy megszűnt egyéb jog van nyilvánkönyvileg bejegyezve, ugyszintén az ily bejegyzésekkel terhelt ingatlanok tulajdonosai, hogy a bejegyzett jognak törlését kérelmezzék, illetve hogy a törlési engedély nyilvánítása végett a kiküldött bizottság előtt jelenjenek meg, mert ellenesetben a bélyegmentesség kedvezményétől elesnek.

Dely Lajos

betétszerkesztő s tkvvezető.

Dr. Luchkovitz Gábor

kir. albiró.